

LEVENSBESCHRIJVINGEN.

(1) Dr. HENRICUS IMMENS, arts te St. Michiels-Gestel, werd geboren te St. Michiels-Gestel den 13den October 1842. was een van de eersten, die na de invoering van de artsenwet in 1865 tot arts bevorderd werd. Hij practiseerde tot aan zijn dood in zijn geboorteplaats, waar hij overleed op 20 October 1902 in den ouderdom van 60 jaar.

(2) J. VAN NES werd te Boskoop geboren en overleed op 72-jarigen leeftijd te Noordwijk, na ruim 52 jaar aldaar, en in de gemeenten Noordwijkerhout en Voorhout te zijn werkzaam geweest.

In 1850, na zijn opleiding genoten te hebben aan de klinische school te Rotterdam, werd hij tot plattelands-heelmeester, in hetzelfde jaar tot stedelijk heel- en vroedmeester bevorderd. 1 Nov. 1850 vestigde hij zich te Noordwijk. Zijne studiën werden in de eerste jaren zijner praktijk voortgezet aan de Leidsche Hoogeschool, alwaar hij 26 Jan. 1857 tot doctor in de geneeskunde promoveerde summa cum laude op een proefschrift: de Pathogenie der geelzucht, beschouwd van het standpunt der Physiologie. Sinds 1893 was hij nog slechts weinig praktisch werkzaam, doch bleef steeds met raad en daad, waar noodig, behulpzaam. Onder treffende blijken van belangstelling vierde hij in 1900 zijn 50-jarig jubilee.

(3) TEUNIS ZAAIJER werd geboren te Dirksland den 15den November 1837, studeerde te Leiden en promoveerde aldaar in 1862 in de geneeskunde op een dissertatie: »Beschrijving van twee vrouwenbekkens uit den Oost-Indischen Archipel». Daarop begaf hij zich naar Berlijn om er de lessen van VIRCHOW, LANGENBEEK, VON GRAEFE en TRAUBE bij te wonen en zag zich in 1863 benoemd tot tweeden prosector der ontleedkunde aan de Hoogeschool te Leiden. In den zomer van 1864 studeerde hij te Weenen onder HYRTL en BRÜCKE en in 1865 werd hij tijdens de ongesteldheid van Dr. HALBERTSMA voorloopig belast met het onderwijs in de ontleedkunde te Leiden en in 1866 aldaar tot buitengewoon hoogleeraar in de anatomie benoemd. Hij aanvaardde die betrekking met een redevoering over: »het gewicht eener doelmatige ontleedkundige techniek». In 1870 werd hij benoemd tot gewoon Hoogleeraar in de ontleedkunde en hield in 1881 een rectorale rede getiteld: »Geneeskunde en Maatschappij». Hij schreef in verschillende wetenschappelijke tijdschriften: »De hooge oorsprong der arteria profunda femoris» (1865). »Untersuchungen über die Form des Beckens Javanischen Frauen» (1861). »Ontleedkundige waarnemingen» (1869). »De architectuur der beenderen» (1871). »Over Scaphocephale Schedels» (1874). »De nienwe onderzoekingen omtrent de architectuur en den groei der beenderen» (1874). »Afwijkingen in de bogen der eendenwervels» (1877) en »De toestand der lijken na arsenicumvergiftiging. Een gerechtelijk-geneeskundige studie» (1865).

Zijn college's muntten uit door helderheid en degelijkheid, hij wist zijn leerlingen liefde in te boezemen voor de studie en de wetenschap, die hem zelf zoo lief was.

(4) SIMON JOHANNES WILHELMUS DE LANGE, de nestor der Rotterdamsche medici, overleed den 4den Februari 1902 in den ouderdom van 87 jaren.

In 1834 werd hij tot stedelijk heel- en vroedmeester bevorderd, zoodat hij bijna